

Wat een mooi huis was het waar ik naartoe suisde, terwijl ik in mijn val armen, handen, benen, voeten kreeg, die allemaal zoals gewoonlijk met iedere seconde die verstreek vastere vorm aannamen.

Beneden: een fontein.

Midden in de fontein: een verguld beeld.

Van een hond. (Die hond was vast erg geliefd.)

In de bek van de gouden hond: een gouden eend. De snavel van de ontzielde eend hing open en een pokdalig gebied op zijn flank moest de plek voorstellen waar hij geraakt was door een schot hagel.

Dit sloeg ik allemaal gade toen ik voorbijhuisde, en vervolgens doorboorden mijn hoofd en romp de laag asfalt van een halfronde oprit, om te blijven steken in de prut eronder.

Mijn achterste bevond zich in de lucht, mijn verse nieuwe benen waren energiek aan het luchtfietsen. Ik besepte dat ik afwisselend gekleed en ongekleed was. Dat wil zeggen: het ene moment naakt en het volgende gekleed. Of om preciezer te zijn: gedeeltelijk gekleed. (Dat wil zeggen, na verloop van tijd werden de onderdelen van mijn tenue beter zichtbaar.)

Mijn beige rok werd al gauw bijna een blijvertje.

Ondertussen viel er een wroetende wurm te ontwaren en een bruine flessenscherf en de zware geur van het leem dat nu mijn (omgekeerde) bovenkant geheel omgaf.

Toen ik een keer in Tennessee in een normalere rechtstan-

dige houding was geland, stond ik zes uur lang in een manege, met mijn hoofd uitgestoken boven het aardoppervlak, terwijl er keer op keer drie zwarte paarden en een vos over me heen draafden, al die tijd in een staat van paniek vanwege mijn aanwezigheid.

En toch was mijn missie geslaagd bij die gelegenheid.

Want mijn protegé was bovenmate vertroost.

Godzijdank zette de dooi vannacht snel in.

En met pure wilskracht slaagde ik erin gymnastisch uit de grond overeind te schieten en rechtop te blijven staan, helemaal en ook aaneensluitend gekleed.

Beige rok, zachtroze blouse, zwarte pumps.

De gouden hond blonk in de gloed van een sierlijke koetslamp.

Ik begaf me naar de voordeur, en het lopen nog niet helemaal vaardig stortte ik ter aarde als een net losgemaakte marionet, waarna ik snel weer opstond en onverdroten naar mijn werk toog.

De deur (immens, zwaar, op het nachtslot) was geen noemenswaardige hindernis voor me. Toen ik erdoorheen was, kwam ik in een imposante hal, waarna ik omhoogging door een ruim trappenhuis behangen met foto's van mijn protegé:

Zelfverzekerd geleund tegen een spreekgestoelte, terwijl hij een enorme menigte toespreekt.

Met een kerel in een keffiyeh gehurkt voor de Grote Piramide van Gizeh.

Tot aan zijn knieën in het ondiepe water van een bergmeer, naast een jonge vrouw van wie ik aannam dat het zijn dochter was.

Achter het stuur van een zwaar voertuig (dat hij zogenaamd

bestuurt), met een helm op en in driedelig pak.

Poserend voor een jaknikker.

En nog een.

En nog een.

Met zijn vrouw op de Chinese Muur, allebei stralend alsof dit een mijlpaal in hun samenzijn was.

Met haar gearmd in zo te zien de Rozentuin van het Witte Huis.

Weer met haar voor, naar ik begreep, een tweede huis, in Colorado.

En een derde, op Hawaï.

Een vierde, in Key West.

Vaak dezelfde blik op zijn gezicht: eerder een grijs dan een glimlach, ook al valt er een zekere geforceerde inschikkelijkheid te bespeuren.

Op de eerste verdieping liep ik door een gang met aan de muur talrijke schilderijen in vergulde lijsten, allemaal voorzien van een plaquette waarop melding gemaakt werd van een ervaring die onze protegé en zijn vrouw associeerden met de verwerving van het desbetreffende schilderij:

HEERLIJK DINER AAN DE ROTSKUST, POSITANO.

RONDLEIDING DOOR DE CATACOMBEN, NA HET DINER HEEFT DHR. PAVAROTTI HEEL MOOI VOOR ONS GEZONGEN.

GAST VAN SENATOR JEPPE EN MARIA IN HUN FANTASTISCHE WOESTIJNHUIS.

De gang kwam uit op een dubbele deur van stevig eikenhout.

Inmiddels hing er een vertrouwd bruin handtasje over mijn schouder. Ik klopte erop (één keer, en nog een keer) zoals ik altijd deed in de tijden van weleer als ik op het punt stond een moeilijke klus te klaren, waarna ik door de deur ging, wetende dat mijn protegé aan de andere kant te vinden moest zijn.

En daar lag hij.

Een gerimpeld mannetje in een immens mahoniehouten hemelbed.

Ik was nog niet te laat.

En ook nog niet te vroeg.

Zijn vrouw, uitgeput van de mantelzorg, sliep volledig gekleed op een tweezitsbank bij het bed. Haar slippers lagen op de grond, naar elkaar toe gekeerd alsof ze gedragen werden door een onzichtbaar individu met naar binnen gekeerde tenen.

Maar om haar hoefde ik me niet te bekommeren.

De slaapkledij van mijn protégé was van zijde, boven het hart voorzien van zijn initialen. Dichterbij gekomen betrad ik de kring van zijn gedachten.

Er school binnen in hem een formidabele koppigheid. Hij was doortrokken van een gestage stroom van voldoening, van triomfantelijkheid zelfs, over alles wat hij had gedaan, gezien, teweeggebracht en gemaakt, vooral gelet op zijn nederige afkomst.

Ik zocht naar tekens van twijfel aangaande de dingen die hij had gedaan of nagelaten; dingen die hij had kunnen zeggen, maar niet had gezegd; fouten die hij nog niet helemaal had toegegeven, allemaal dingen die hem konden belemmeren bij het bereiken van die staat van rust waarnaar zo verlangd wordt in deze kritieke omstandigheden.

En vond niets, of bijna niets.

Hij was zo zelfverzekerd als geen andere protégé die ik ooit gehad had.

Zelfs nu, in de greep van die verschrikkelijke ziekte.

Weer voelde ik die oude, vertrouwde, alomvattende gene-
genheid:

Voor mij lag iemand die ongewild op deze wereld was gezet en er nu met geweld werd weggehaald, waarbij de vele sub-

netwerken in hem, die hem altijd zoveel voldoening hadden gegeven, op een pijnlijke manier werden afgesloten. Binnenkort zou *het* komen, vergezeld van ongeloof en paniek, en dan stond hij plotseling aan de verkeerde kant van een zich snel sluitende deur, waar alles wat hij ooit had gekend en bemind buiten bereik was, er voorbij.

Vooral op dat soort momenten koesterde ik mijn taak.

Ik kon troosten.

Dat kon ik.

Ik begaf me naar het raam om dat deel van mezelf waarmee ik troostte te stimuleren en activeren, door goedkeurend een blik te werpen op de glorie van al wat is.

Tot mijn verbazing stond daar beneden, naast het standbeeld van de gouden hond, iemand van ons type naar boven te kijken.

Hij moest wel een van ons zijn, want het leek alsof hij mij kon zien.

En hij begon mij te smeken, met een aantal ingewikkelde gebaren, om hem tegemoet te komen, door het huis te verlaten en omlaag te zweven om even te praten, als ik zo vriendelijk wilde zijn.

Ik ging door de muur naar buiten, waarna de mufte kalmte van de dodenkamer plaatsmaakte voor de geur van de vochtige buitenlucht en de heerlijke nachtelijke geluiden van de cicaden. Al mijn kleren zaten nu naar behoren en bleven zo, een goede ontwikkeling, aangezien ik nu deze nieuwe kennis moest begroeten.

De kerel leek uitgeput, alsof hij een grote afstand had afgelegd om hier te komen. In de eenvoudige plunje van een monteur of een treinmachinist ging hij gebukt onder de last van een gigantische stapel papieren, waarvan de top onzichtbaar was

tussen de laaghangende midzomerwolken. Door de enorme hoogte was de stapel aan één stuk door aan het zwenken, en daarom moest hij voortdurend zijn houding aanpassen om te voorkomen dat deze zou omvallen.

Hij was inderdaad een van ons.

Want door zijn lichaam heen kon ik de stam van een eik zien aan de overkant van de straat.

Hij vroeg me met klem, in correcte maar niet accentloze bewoordingen: kon ik hem kort in die kamer binnenlaten, als een gunst. *Est-il possible?* Hij begreep dat dit wellicht een hinderlijke onderbreking was van mijn werk. Wat misschien nog niet echt begonnen was? Hij beschikte over bepaalde informatie die volgens hem van nut kon zijn. Voor mijn protégé.

En ook of hij helemaal doorzichtig was...

Ja, zei ik. Helemaal.

We moesten allebei lachen.

Om helemaal *eerlijk* te zijn, hernam hij, zou het ook voor mij van nut zijn. Ik zou heel dankbaar zijn. Ik verzeker u dat ik geen kwaad zal doen: *je vous promets*.

Zijn ongelukkige verschijning wekte mijn medelijden op. Zijn kleding hing aan flarden, hij zat onder het stof en het vuil van de weg, zijn schoenen waren niet meer dan een paar lappen leer en zijn bloederige voeten zaten onder de blaren.

En indien mogelijk, zei hij, zou ik er de voorkeur aan geven alleen naar boven te gaan.

Alleen, zei ik.

S'il vous plaît, zei hij.

Het was een immense taak die wij van ons type op ons namen. We vormden een soort gilde, dat voor zijn werk van dat soort wederzijdse gunsten afhankelijk was.

Met een licht knikje van mijn hoofd gaf ik aan dat ik dat goedvond.

Doe het wel snel alsjeblieft, zei ik.

De Fransman sprong overeind, waarbij hij een verrassende lenigheid aan de dag legde voor iemand die zo'n vracht torstte, en de immense stapel leek hem niet in het minst te deren.

Uit de achtertuin van de burens klonk een laag muziek en het zachte geroezemoes van een menigte.

Een feestje, zo te horen.

Toen ik gezeten op de rand van de fontein deze geluiden hoorde (omdat mijn taak tijdelijk was opgeschort, bevond ik me in een gevaarlijke, doelloze toestand van rust), kreeg ik last van de bekende symptomen van een aandoening die mij als ik erdoor getroffen werd altijd minder sterk en daadkrachtig maakte dan wenselijk was.

Bijvoorbeeld:

Bij het gouden standbeeld stond, in een door bomen geworpen schaduwvlak, iets waarvan ik meteen wist dat het 'auto' was. Ik herinnerde me dat ik in dat vorige domein verschillende 'auto's' had gehad en de eerste was een 'Chevelle'. 'Chevelle', volgeladen met 'vriendinnen', en met mijn neef, 'Steve', stond dan met de voorkant naar een 'speelfilm' die zich ontvouwde op een witte muur in de verte, omringd door andere auto's, en de speelfilm bracht ons dingen bij als: Rome is romantisch en interessant. En: als je knap bent dan wisselt het huispersoneel blijde blikken van verstandhouding uit over je zonnige zorgeloosheid. En: later zullen die bedienden je helpen bij het verwezenlijken van je mooiste dromen, door je vertrouwen te respecteren in verband met een geheim rendez-vous.

En dat allemaal alleen maar omdat je knap bent.

Daarom wou ik knap zijn, toen ik in Chevelle naar die speelfilms keek.

Was ik dat?

Was ik dat geweest?

Na al die tijd kon ik het me niet herinneren. Ik herinnerde me alleen nog die brave Chevelle en die speelfilm en mijn ambitie om knap te zijn.

Meer van die herinneringen zouden snel volgen.

Hoewel ze schadelijk waren.

Jakkes.

Daar had je er een:

Ik zit een eind weg te graven in het blad van een 'schoolbank' met de punt van een 'geodriehoek' van 'Sears' terwijl 'mevrouw Kiley' almaar doorzanikt. Zoals gewoonlijk ontgaat de les me volledig. Ik wil naar huis en 'PrettyPetals' spelen. Dat is wat ik wil. Daar ben ik tenminste goed in. Door een raam (zo dichtbij dat ik me maar hoeft uit te strekken om het aan te raken, als ik zou durven, maar ik durf het niet) zijn drie kinderen die nog te klein zijn om naar school te gaan aan het spelen tussen de licht zwaaiende zittingen van 'schommels'. Geluksvogeltjes! Vlinders fladderen in de rondte, schijnbaar sneller of trager al naargelang de mate van vreugde in de kinderstemmen.

Hoe meer vreugde, des te geagiteerder de vlinders.

Verdikkie.

Verdulleme.

Tot mijn verdriet herinnerde ik me nu:

'Jill'.

'Jill Blaine'.

'Jill "Snoes" Blaine'.

In de dagen van weleer was ik dat (helaas).

Gezeten op de rand van de fontein bood ik weerstand aan diverse extra herinneringen:

Het gevoel van twee tassen met 'boodschappen' sjouwen, in elke arm een; de 'glaskloink' (de ene na de andere) als deze achtereenvolgens worden neergezet.

Nee, nee, nee.

Met je voeten in het 'nieuwe bovengrondse zwembad' bungelen terwijl lichtsterren dol en dwaas rondansten op het oppervlak van het 'zwaar gechloreerde water'. Nadat je er 'pardoes in geplonsd' was, voelde je door het 'plastic zeil' heen hoe je voetafdrukken maakte op de zachte zwellingen van het zand eronder.

O gut, o hemeltjelief.

Die Fransman moet nu toch wel een keer klaar zijn.

Ik sprong omhoog, ging door de slaapkamermuur heen, zag hem op het bed staan, overvloedig zwetend, trappend op de voeten van mijn protégé terwijl hij snel en hardop voorlas uit zijn gigantische stapel papieren.

Zodra hij klaar was met een bladzijde liet hij hem vallen, waarna deze, als geleid door zachte mensenhand, langzaam omlaagkwam en zich netjes voegde bij de groeiende stapel op de grond.

Wat hij voorlas was onzin: een surrealistisch gedicht of onsamenvattend dronken geraaskal.

De kardinaal, schreeuwde hij, eet stukjes plastic buizen. In een balzaal vol modder piepen stoelen afkeurend. Een wankele nijlpaard (Welk nijlpaard? vroeg ik me af, waarom heb je het over nijlpaarden in zo'n vreselijke ruimte, op zo'n somber moment?) richt zijn rollende gele ogen op naar een jager op jacht naar zijn ivoren hoektanden. Een juveniele jaguar sluipt voorwaarts, verscheurt een poedel met een felroze jasje aan.

Het was duidelijk dat die kerel een beetje doorgedraaid was.

Dat kwam bij ons type wel vaker voor.

(Dat pad van ons was niet gemakkelijk.)

Visjes die aan lijken knabbelen op een kerkhof aan een meer,

schreeuwde hij. Een krijsende zuigeling weggevoerd op een grijszwarte modderstroom.

Genoeg, zei ik. Alsjeblieft.

Maar hij ging er alleen maar sneller van lezen, al gauw te snel om er nog een touw aan vast te kunnen knopen.

Uit het huis van de burens weerklonk een luide kreet, alsof veel mensen allemaal tegelijk iets hadden gezien wat hen plezierde.

Dit feestelijke geluid bekoorde mij zeer.

Wat was ik liever daar geweest en niet hier.

Waarom ook niet?

Tot hij weg was kon ik hier niets betekenen, voor niemand.

Ik stortte mezelf naar buiten door de muur, cirkelde boven de naburige tuin, keek naar beneden.

Een bruiloft.

Een avondbruiloft bij toortslicht.

Ik bleef er precies hangen boven het doodstille moment vlak voordat de dienst zou beginnen. Er zat zo'n tweehonderd man of meer in stoelen opgesteld in rijen, met een middenpad afgebakend door brandende toortsen. In afwachting van de eerste noten van de mars, gaf de bruid, die naast haar vader stond, hun samengevoegde handen een nerveuze, bevestigende handdruk, wat aan de congregatie een vertederd lachen ontlokte.

Aanbiddelijk.

Ze was een plaatje. Wat de bruidegom betreft: die was nerveus, attent, een en al aanbidding voor zijn bruid, duidelijk iemand die zichzelf beschouwde als de gelukkigste man op aarde.

Ik landde zachtjes te midden van de bruiloftsgasten, zag veel wat me bekend voorkwam en zelfs dierbaar was:

Het ongeduldige geblader door een programma dat je al drie keer doorgenomen had.

Het *getiktiktik* van de punt van je schoen tegen het metaal van de stoel voor je, maar je moet er onmiddellijk mee ophouden als de persoon die daar zit zijn hoofd ook maar een beetje jouw kant op draait.

De drang die je soms voelt, nergens om, om je tenen in je pumps samen te trekken.

Het plotselinge staken, juist op dat moment, van elk gesprek (van alle prietpraat, al het geroddel: niet meer vooroverbuigen om tegen zus-of-zo te zeggen: wauw, wat een jurk of die hoed staat niet echt of kan er met m'n pet niet bij dat die huismus zo'n stuk is geworden of ik hoorde dat moeders net is vrijgelaten uit de dronkenmanscel maar als je haar zo aankijkt zou je denken dat ze net is overgevlogen uit een schoonheidssalon).

De bruiloftsmars begon, gespeeld door een strijkkwartet.

O gut, hemeltjelief.

Dit was niet... dit was niet goed voor mij.

Ik stooft omhoog en vloog de slaapkamer van mijn protegé in, mijn wangen nagloeïend van zoveel vreugde.

Welkom terug, zei de Fransman, droogjes.

Hij had net de laatste van zijn bladzijden gelezen. Hij sprong van het bed af alsof het zich kwijten van zijn taak hem kwiek had gemaakt. De torenhoge stapel, heropgebouwd op de grond, kwam tot aan het plafond.

In plaats van hem te troosten, zei hij, raad ik u aan hem zo snel mogelijk aan te zetten tot berouw, schaamte en zelfhaat.

Nou, bedankt voor het advies, zei ik.

Of doe niks, zei hij. Ga gewoon weg. Elke troost die u biedt zal hem alleen maar sterken in zijn huidige waantoeestand. *C'est exact?* Hoe zeg je dat? U helpt hem uit een brand.

Uit de brand, zei ik.

U helpt hem uit de brand, zei hij.